

Sygn. akt XI W 2834/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Smyk

Protokolant Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela funkcjonariusza Straży Miejskiej (...) W. E. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2018 roku

sprawy A. Z.

urodzonego (...) w G.

syna S. i I.

obwinionego o to, że:

w dniu 08 czerwca 2017 r. około godziny 16:40 w W. na ul. (...) kierując pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku P-21 „powierzchnia wyłączona”,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw.

I. Obwinionego A. Z. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie i za to na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych, jak również zasądza od obwinionego na rzecz (...) W. kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku czynności wyjaśniających.

Sygn. akt XI W 2834/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 czerwca 2017 roku w W. A. Z. kierował pojazdem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i około godz. 16:40 zaparkował pojazd przy ulicy (...) na „powierzchni wyłączonej”, oznaczonej poziomym znakiem drogowym P-21.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- notatki urzędowej (k. 1),

- dokumentacji fotograficznej (k. 2),

- oświadczenia (k. 6)

oraz innych dowodów zawnioskowanych wnioskiem o ukaranie do przeprowadzenia na rozprawie.

Obwiniony A. Z. nie stawiał się na rozprawę, wobec czego przeprowadzono rozprawę zaocznie, nie składał wyjaśnień na etapie czynności wyjaśniających. Złożył jednak wówczas oświadczenie, w którym wskazał, że w miejscu i czasie objętym zarzutem to on kierował przedmiotowym pojazdem. W sprzecznie od wyroku nakazowego uznał wyrok za nieuzasadniony i krzywdzący, podał, że jego zdaniem, po wnikliwym i wszechstronnym rozpatrzeniu materiału dowodowego i uzupełnieniu poprzez przeprowadzenie dodatkowych dowodów – sąd powinien dojść do wniosku, że nie popełnił on zarzucanego mu czynu i jest niewinny.

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu nie budzą wątpliwości.

Bezspornym jest, że w dniu 08 czerwca 2017 roku A. Z. w W. kierował pojazdem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i około godz. 16:40 przy ul. (...) zatrzymał pojazd na „powierzchni wyłączonej” oznaczonej poziomym znakiem drogowym P-21. Sposób zatrzymania przedmiotowego pojazdu wynika z dokumentacji fotograficznej wykonanej na miejscu popełnienia wykroczenia (k. 2). Oznakowanie jezdni jest w pełni widoczne dla zapoznającego się z fotografiami, a zatem było tym bardziej widoczne dla obwinionego zatrzymującego w tym miejscu pojazd. Poza wszelką wątpliwością pozostaje również, iż A. Z. został w dniu 13 czerwca 2017 roku listownie wezwany przez Straż Miejską (...) W. (...) do wskazania w terminie 7 dni, komu powierzył pojazd do kierowania bądź używania we wskazanym czasie i miejscu (k. 4, 5). W odpowiedzi A. Z. w dniu 26 czerwca 2017 roku nadał w urzędzie pocztowym oświadczenie, w którym wskazał siebie jako osobę dysponującą pojazdem w miejscu, czasie i okolicznościach wskazanych w wezwaniu, które są tożsamymi z czynem wniosku o ukaranie. Oczywistym jest, że gdyby obwiniony nie był kierowcą pojazdu dokonującym zatrzymania pojazdu na „powierzchni wyłączonej” oznaczonej poziomym znakiem drogowym P-21, nie składałby oświadczenia o treści przytoczonej powyżej. W związku z powyższym brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wartości dowodowej tego oświadczenia. Brak jest również podstaw do kwestionowania notatki urzędowej (k.2), sporządzonej przez funkcjonariusza Straży Miejskiej, A. P., dane bowiem w niej zawarte w sposób ewidentny korespondują ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją fotograficzną.

Sąd dokonał zatem wnikliwej i wszechstronnej analizy zebranych w sprawie dowodów, nie zostały przedstawione inne dowody mogące podważyć powyższe ustalenia, jak również sąd nie dostrzegł potrzeby uzupełnienia pełnego, bezspornego, bezsprzecznego i oczywistego materiału dowodowego. Obwiniony parkując na powierzchni wyłączonej przy ul. (...) widział na drodze poziomy znak drogowy P-21. Zlekceważył go jednak i pomimo obowiązującego znaku, wjechał na niego i dokonał postoju pojazdu w obrębie jego obowiązywania.

Zachowanie obwinionego A. Z. polegające na tym,

że w dniu 08 czerwca 2017 roku około godz. 16:40 w W. na ul. (...), kierując pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do znaku P-21 „powierzchnia wyłączona”, w pełni wyczerpuje dyspozycję art. 92§1 kw. Przepis kodeksu wykroczeń penalizuje zachowanie polegające na niestosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 170, poz. 1393 ze zm.). W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinionego A. Z. polegało na niezastosowaniu się do znaku drogowego P-21 „powierzchnia wyłączona”. Zgodnie z §90 ust. 5 powyższego Rozporządzenia znak P-21 „powierzchnia wyłączona” oznacza powierzchnię drogi, na którą wjazd i zatrzymanie są zabronione.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznał za nieznaczny, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd uwzględnił także brak jakiegokolwiek szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy oraz pobudki działania. Przy braku wiedzy na temat właściwości, warunków osobistych i majątkowych sprawcy, jego stosunków rodzinnych, sposobu życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowania się po jego

popelnieniu, w związku z niekwestionowaniem wysokošci kary grzywny orzeczonej wyrokiem nakazowym, uprzednià niekaralnošcià obwinionego za wykroczenia (k. 33) i przestępstwa (k. 35), jak równieŝ majàc na uwadze charakter i okolicznošci czynu i stopieñ naruszenia przepisów ruchu drogowego, sàd na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokošci 200 złotych uznajàc, ŝe będzie ona odpowiednià sankcjà karnà za czyn przez obwinionego popelniony oraz sprawi, iŝ będzie w przyszłošci przestrzegàł porzàdku prawnego i więcej wykroczeñ nie popelni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie poŝadane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a takŝe spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiàgnàć.

O kosztach sàdowych orzeczono na podstawie art. 119§1 kpw i okrešlono ich wysokošć na kwotę 130 zł, zasàdzajàc je od obwinionego na rzecz Skarbu Pañstwa. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z §3 pkt 1 rozporzàdzenia Ministra Sprawiedliwošci z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokošci zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokošci opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) wyniosły bowiem 100 złotych, zaš opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 30 złotych. Ponadto zgodnie z §2 rozporzàdzenia Ministra Sprawiedliwošci z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokošci zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokošci opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) zasàdzono od obwinionego na rzecz (...) W. kwotę 20 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku czynnošci wyjašniajàcych.